

[Per Federspiel.]

områder. Vor samhandel med Østtyskland lider ikke noget afbræk ved, at egentlige diplomatiske forbindelser ikke er oprettet.

Ud fra alle disse betragtninger må vi afvise dette forslag, og jeg kan ikke rigtig se, hvad formål det skal tjene at drøfte det videre i et udvalg. Jeg vil ligesom hr. Per Hækkerup ikke modsætte mig det, men vi kan i hvert fald ikke fra venstres side medvirke til gennemførelse af forslaget.

Erik Kragh: Da mit partis ordfører, hr. Poul Schlüter, ikke kan være til stede, skal jeg knytte nogle få bemærkninger til det forslag, der foreligger. Jeg er naturligvis enig med stats- og udenrigsministeren i de betragtninger, som han fremsatte. Man kan naturligvis betragte problemet ud fra et statsretligt eller folkeretligt synspunkt, eller man kan betragte det ud fra et politisk synspunkt, en politisk vurdering, men til syvende og sidst må det vel nok være den politiske vurdering, der må danne grundlag for, hvad man beslutter.

Når man ser på de 3 stater, der er tale om, er der jo for Koreas vedkommende tale om en våbenstilstand mellem De Forenede Nationer og Nordkorea, en våbenstilstand, som for ikke længere end et par måneder siden blev krænkede ved, at man fra nordkoreansk side myrdede en 6-7 FN-soldater på den sydlige del af demarkationslinjen. Man benægtede det ganske vist bagefter, men de døde soldater, de var der nu. Der er med andre ord en krigstilstand, og så længe denne ikke er ophævet, vil det være naturligt at opretholde forbindelserne med det sydlige land, som beskyttes af De Forenede Nationer.

For Vietnams vedkommende er der jo også tale om en krigstilstand, og uden at ville rejse nogen Vietnamdebat må jeg måske lige have lov at nævne den kendsgerning, at regulære tropper fra Nordvietnam trængte ind i Sydvietnam flere år før regulære amerikanske kamptropper blev landsat i Sydvietnam. Med andre ord, der

foreligger en krigstilstand, og det vil med den almindelige stilling, som Danmark har i storpolitikken, være rimeligt at afvente den forhåbentlig ikke alt for fjerne afvikling af denne krig, før man tager stilling til dette problem.

For Østtysklands vedkommende ville en anerkendelse jo i hvert fald bevirke, at de 17 mill. mennesker, der bor der — og hvoraf vel nok alligevel stadig en stor del ønsker en genforening med Vesttyskland — vil se ethvert håb om en sådan genforening fjernet. Det er vel også et spørgsmål, om man kan anerkende et regime, som er indsat og stadig sidder på russiske bajonetter, altså om man helt kan se bort fra den selvbestemmelsesret, som man dog har praktiseret både i Asien og Afrika. Derfor må man sikkert gå forsigtigt frem i dette spørgsmål. En første betingelse for, at man kunne nærme sig en ordening, måtte jo være, at man fik et mere liberalt og humanitært styre i Østtyskland, så man ikke myrder folk, når de fra Østtyskland prøver på at undslippe over muren, med andre ord et styre, som den østtyske befolkning bedre kunne acceptere.

Hvad angår en politisk vurdering af mulighederne for efterhånden at nå frem til det, som man ønsker, er det jo et spørgsmål, om man fra anden side ønsker en genforening af Tyskland. Det gør man i hvert tilfælde ikke fra russisk side. Ministerpræsident Kosygin udtalte den 3. december i Paris, at ingen ydre magt vel nogen sinde kunne ændre den kendsgerning, at der er to Tysklande.

Jeg vil gerne slutte med at sige, hvad også statsministeren fremhævede, at det jo desværre drejer sig om mange millioner menneskers daglige liv. Det er jo f. eks. således i Vestberlin, at hvis en vestberliner — jeg har talt med én — der har sine forældre boende i Østberlin, vil telefonere til dem, så må han ringe over Leipzig og over Østrig for at få forbindelse med Vestberlin. Med andre ord, der er mange menneskelige tragedier i alt dette, og det er klart, at vi alle netop på grund af disse tragedier kunne ønske en